

Halmosi Sándor

A fenntartható csodákról

az éneklőmesternek, az életnek zsoltára.

1. És adtál te nekünk csókot, lelkünkre pecsétet, hogy bele ne romoljunk a hadakozásba, miként az ellen kívül s belül ránkront és a hazugságban megfürödik és a létrontásban el nem fárad.

2. De te kivettél minket a pusztaságból, és elvezettél a lugasba. És szánkra tetted a bort, és szánkra tetted a szót, hogy többé mi már ne tévelyegjünk.

3. Hogy sem mi, sem unokáink, sem azok unokái ne hibázzák el a mértéket, a csendet és a tisztánlátás kegyelmét. Hogy ne szomjúhozzunk többé mást, mint a napfényt, mint a tiszta és egyenes beszédet. Igéket, melyeknek múlt idejük van, jelenük és jövőjük. Szavakat a szóközök mögött.

4. Mondják, írod, Segoviában a nők még nyolcvan évesen is őrzik a szépséget, az eleganciát, a férfiak az irántuk táplált rajongást. Sok a fény, a meleg és a pompa, Kelet varázsa, Közép-Európa vallásos buzgósága.

5. És Hegyalja buzgalma és a Bodrog köze, a Hernád mente, a Tiszahát. És hogy neve legyen a csodának: Ezerjövölgy, Kopasz Csárda, Solitude, Bebenhausen, Szenttamás. Megadja a föld az ő gyümölcsseit.

6. Mert belé vagyunk helyezve a világba, mint belénk a szomorúság, és egymásnak öröme.

7. És belétktetted az elégtelenséget is, a pajkos civódást, az élcet, lamenteket, a kackiát. Hogy ne legyenek a te napjaid vígság nélkül valók, és a mieink is, kiket a legfőbb művednek mondanak, legyenek hozzájuk hasonlók.

8. S ki evett már mézzé lett körtét, aki csókolt már szomjas száját, és az visszacsókolta őt. Aki kitalálta a teaházat, a vízpipát, a brióst. A kardamomot, az oregánót, köményeket. A havat, a sültgesztenyét.

9. Aki a szerelmet.

10. Mert lakhatásom van tebenned, és neked énbenem. Otthon, mit megálmodni jó, megcselekedni érdemes. Hova betérni csendsziget, gyerekzsivaj, vendégvárás. Hol a bársonyok.

11. Zalán, Verona, Pfalz. Lecco. Monte Barro. Nem vagyunk egyedül. A dolgok lelke elkeveredik az élőkével, és a misztérium megvárandósul minden mozdulatban és szóban. Langeoog, Ikland, Zsámbék. Hany, Sárospatak.

12. Tango argentino.
Tabán.

13. És miénk a szenvedés története is, a hajlítók között is a legnagyobb. Hogy az alázatot el ne vétsük, hogy a létezésből könnyűség okán ki ne vetődjünk.

14. És lám megadtad nekünk a tapintás kegyelmét.
Simogatni, érinteni. Megfogni, átölelni, szorítani.
Megtartani, felemelni. Cirógatni, integetni,
megpofozni, verejtéket, szeme sarkát, szája sarkát
letörölni, kalászt fogni, markot vinni, barázdába
beleállni, nem billegni, eke szarvát, kasza nyelét,
kantár szárát átalvenni, palántázni, kacsot tépni,
lobot lopni, ágyat vetni, elengedni, elengedni.

15. Szájba venni, számbavenni.

16. Szépasszony völgye, Búbánatvölgy.
Madarasi Hargita.
Présház.

17. A klostromot benned is a csend építi. És
Piazzola mester, és Bartók tanár úr. Ünnepeken
zengedezik a teremtett világ. És amikor dolgozni kell,
kedves a szerszámok üteme.

18. Mert te kilopkodod szívünkből a bosszúságot, és
garmadba állítod a mi nagy tanulságunkra.

19. És hallják ezt minden népek, és felbuzdulnak,
miként a szarvasok Gemenc erdein.

20. Mert tudja mind az ő dolgát, és dolga vagyon
mindeneknek, amióta a folyók elindultanak a földnek
gyomrából, és a mi szemeink az csodáknak látására.

21. Mert elmúlik minden, csak a szentség az örök.
És ez a világ az ő képére és hasonlatosságára. A mi
kishitünk, a te nagy hosszútűréseid. A hazugoknak
elvetemedése. Az ige és a bor. A szerelmes szavak.

*(A vers megjelent a Spanyolnátha irodalmi, művészeti folyóirat Sárospatak-számában:
www.spanyolnatha.hu)*